

217. Nødig sige vi „Far vel!“

Andante.

Aug. Winding.

1. Nø-dig si - ge vi „Far vel!“ men „Vel - kommen!“ o, hvor ger - ne!

Har vi rig - tig kær en Sjel. er han nær dog i det fjer - ne.

2. Mødes Blik med Blik ej mer,
er de kære Smil bortfløjne,
Blik og Smil, som ingen ser,
mødes dog med Sjæleøjne.

3. Morgensol! genlys i Kvæld!
Ungdom! lev i Alderdommen!
Aanden i hvert skønt „Farvel!“
gemmer dog et skønt „Velkommen!“

B. S. Ingemann.

218. Nøkken sad i Elven.

(Nøkken.)

Allegro moderato.

J. P. E. Hartmann.

1. Nøk - ken sad i El - ven en dej - lig Som - mer - kvæld, paa den

bru - sen - de Strøm; det var, som han smel - ted det sten - haar - de Fjæld, i en

to - nen - de Drøm. Nøk - ken slog Guld - har - pen i El - ven.

2. Stille stod en Smaadrenge og lyttede dertil,
ved den brusende Strøm:
„Hvad baader dig, o, Nøkke, dit dejlige Spil?
Det bortklinger som Drøm.“
Nøkken tabte Harpen i Elven.

3. „Nøkke! ak, du spiller saa underfuld i Kvæld,
i den brusende Strøm;
du bli'er dog aldrig salig: du har ingen Sjel,
du forgaar som en Drøm.“
Nøkken græd ved Harpen i Elven.

4. Nøkken græd i Elven den lange Sommerkvæld,
i den brusende Strøm.
Det var, som al Naturen opløstes i Sjel,
i en Saligheds Drøm.
Nøkken slog Guldharpen i Elven.

B. S. Ingemann.